

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
1er CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929

*Sekce II. — Section IIème.
These k diskusi. — Propositions.*

1.

PRAŽSKÝ LINGUISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

**Metodické problémy
plynoucí z pojetí jazyka jako systému
a význam tohoto pojetí pro jazyky slovanské**
(synchronická metoda a její poměr k metodě diachronické,
srovnávání strukturální proti srovnávání genetickému, nahodi-
lost či zákonitá souvislost vývojových jevů jazykových).

a) Pojetí jazyka jako funkčního systému.

Jazyk jako výsledek lidské činnosti sdílí se s ní o záměrnost. Ať analyzujeme řeč jako výraz nebo jako sdělení, úmysl mluvčího jest vysvětlení, které je nejvíc nasnadě a je nejpřirozenější. Proto jest při lingvistické analýze dbáti stanoviska funkčního. *S funkčního stanoviska je jazyk systémem účelných výrazových prostředků.* Žádnému jazykovému jevu nelze porozumět bez ohledu na systém, k němuž náleží. Ani lingvistika slovanská se nemůže vyhýbatí tomuto aktuálnímu komplexu problémů.

b) Úkoly synchronické metody; její poměr k metodě diachronické.

Podstatu a povahu jazykového systému lze nejlépe poznati synchronickým rozbořem jazyků dnešních, které jediné poskytují úplný materiál a které lze přímo prožívatí. Neaktuálnějším a také nejzanedbávanějším úkolem slovanské lingvistiky je tudíž *vypracování lingvistické charakteristiky dnešních jazyků slovanských.* Bez takového postupu není hlubší studium jazyků slovanských vůbec možné.

Pojetí jazyka jako funkčního systému jest třeba dbáti i při studiu minulých stadií, ať jde o jejich rekonstrukci nebo o zjišťování vývoje. Nelze klásti nepřekonatelné hráze mezi metodu synchronickou a diachronickou tak, jako to činí škola ženevská. Mají-li býti v synchronické lingvistice hodnoceny prvky jazykového systému s hlediska jejich funkcí, nemůžeme ani změny v ja-

zyce posuzovati bez ohledu na systém, který je těmto změnám podroben. Nelogické by bylo předpokládati, že změny jazykové jsou jen rušivými zásahy bez účelu, heterogenními s hlediska systému. Změny jazykové mají zhusta zření na systém, na jeho stabilisaci, rekonstrukci atd. Diachronické badání tedy nejenom že nevyklučuje pojmy systému a funkce, nýbrž naopak bez ohledu na tyto pojmy je neúplné.

S druhé strany *nemůže ani synchronický popis naprosto vyloučiti pojem evoluce*, nebo i v úseku synchronicky pojatém existuje vědomí stadia mizejícího, přítomného a nastávajícího; stylistické prvky, prožívané jako archaismy, dále rozlišování tvarů produktivních a neproduktivních jsou doklady jevů diachronických, jež nelze odkliditi z lingvistiky synchronické.

c) Nové možnosti užití srovnávací metody.

Až doposud srovnávací zkoumání slovanských jazyků se omezovalo jenom na problémy genetické, především na shrnování společných prvků. Metody srovnávací musí však býti využito širě; je to metoda povolána k tomu, aby odhalovala *strukturální zákonitost jazykových systémů a jejich vývoje.* Vděčným materiálem pro srovnávání takového typu jsou nejen jazyky nepřibuzné nebo přibuzné jen vzdáleně, svou strukturou co nejvíce rozdílné, nýbrž také jazyky jedné rodiny, na př. jazyky slovanské, které jeví v svém historickém vývoji ostré rozdíly na pozadí podstatných a četných shod.

Důsledky strukturálního srovnání jazyků příbuzných.

Srovnávací zkoumání vývoje slovanských jazyků krok za krokem ruší představu o nahodilém a episodickém rázu konvergentního a divergentního vývoje, který se vyskytl v dějinách těchto jazyků. Odhaluje zákonitou spojitost mezi jednotlivými fakty konvergentními a divergentními. Vývoji slovanských jazyků by se takovýmto zkoumáním dostalo jeho typologie, to jest shrnutí řady změn vzájemně souvisících v jeden celek.

Poskytující s jedné strany cenný materiál pro všeobecný jazykozpyt, s druhé strany obohacující dějiny jednotlivých jazyků slovanských, definitivně odklízí neplodnou a fiktivní metodu dějin izolovaných jevů, odhaluje základní tendence vývoje jednoho nebo druhého jazyka a umožňuje vydatněji užívati principu relativní chronologie, jež jest spolehlivější než nepřímé chronologické údaje čerpané z památek.

Oblastní skupiny.

Odhalování tendencí ve vývoji jednotlivých slovanských jazyků v různých dobách a konfrontace těchto tendencí s tendencemi ve vývoji jazyků sousedních, slovanských i neslovanských

(na př. jazyků ugrofinských, jazyka německého, jazyků balkánských kteréhokoli původu), poskytne materiál pro soubor důležitých otázek o oblastních skupinách různého rozsahu, do kterých vstupovaly jednotlivé jazyky slovanské průběhem svých dějin.

d) *Zákonitá souvislost jazykových jevů vývojových.*

Ve vědách vývojových, k nimž náleží i historický jazykozpyt, ustupuje dnes koncepcí jevů náhodně vzniklých — třeba pak důsledně uskutečňovaných — pojmu zákonitě souvislosti vývojových jevů (monogenese). Proto také ve výkladu změn gramatických a fonologických *teorie konvergentního vývoje* zatlačuje koncepci expanse mechanické a nahodilé.

Její důsledky 1. pro expansi jevů jazykových.

Ani expanse jevů jazykových měnicích zasažený jazykový systém se neděje mechanicky, nýbrž je určována pohotovostí přijímačích, která se projevuje shodně s tendencí vývoje. Tím ztrácí zásadní význam spory o to, jde-li v konkrétním případě o změnu šířící se ze společného ohniska nebo o jev vyplývající z konvergentního vývoje.

2. pro problém rozpadnutí prajazyka.

Tím se mění smysl problému o rozpadnutí prajazyka. Měřítkem pro jednotu prajazyka je míra, v jaké jsou dialekty schopny prožívat společné změny. Vycházejí-li tyto konvergence z jednoho ohniska či nikoli, je věc vedlejší a stěží řešitelná. Dokud konvergence převládají nad divergencemi, je výhodné předpokládati konvenčně prajazyk. S tohoto stanoviska lze řešiti i otázku o rozpadnutí slovanského prajazyka. Pojem jednoty jazykové, jehož tu bylo užito, jest ovšem jen metodický pojem pomocný, určený pro badání historické, a nehodí se pro linguistiku aplikovanou, v níž je kritérium jednoty jazykové dáno poměrem mluvčího kolektiva k jazyku, nikoliv objektivními příznaky jazykovými.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
IER CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

Sekce II. — Section IIème.

These k diskusi. — Propositions.

2.

PRAŽSKÝ LINGVISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Úkoly zkoumání jazykového systému, zvláště slovanského.

a) *Badání o zvukové stránce jazyka.*

Význam stránky akustické.

Problém záměrnosti fonologických jevů nutně vede k tomu, že při zkoumání vnější stránky těchto jevů je nutno zkoumati je na prvním místě s hlediska akustického, protože mluvčí má na zřeteli představu akustickou, nikoliv motorickou (na př. nezáleží na různých podrobnostech v artikulaci čes. ř, rus. л a pod. při stejném výsledku akustickém).

Nutnost rozlišovati zvuk jako objektivní fyzikální fakt, jako představu a jako prvek funkčního systému.

Instrumentální záznam objektivních akustických i motorických předpokladů subjektivních akusticko-motorických představ jest cenný jako ukazatel objektivních korelátů hodnot jazykových. Mají však tyto objektivní předpoklady jen nepřímý vztah k linguistice a nesmějí se proto ztotožňovati s jazykovými hodnotami.

Avšak i subjektivní akusticko-motorické představy jsou prvky jazykového systému jen v té míře, v jaké plní v daném jazykovém systému funkci významného rozlišování. Sensuální obsah takových fonologických prvků jest méně podstatný než jejich vzájemné vztahy v systému (*strukturální zásady fonologického systému*).

Základní úkoly synchronické fonologie.

1. Je třeba charakterisovati fonologický systém, totiž stanoviti souhrn nejjednodušších akusticko-motorických představ, významotvorných v daném jazyce (*fonémat*); při tom je nutno specifikovati vztahy mezi fonématy, totiž stanoviti *strukturální schéma daného systému*, zvláště je důležité vymeziti jako speci-

ální typ významotvorných rozdílů *fonologické korelace*. Fonologickou korelací tvoří řada párů protilehlých fonémat, lišících se podle stejného principu, který může být myšlen, jsa abstrahován od každého z těchto párů (na př. v rušt. jsou tyto korelace: dynamická přízvučnost ↔ neprízvučnost samohlásek, znělost ↔ neznělost souhlásek, měkkost ↔ tvrdost souhlásek; v čest.: délka ↔ krátkost samohlásek, znělost ↔ neznělost souhlásek.)

2. Je třeba určit *kombinace fonémat realizované* v daném jazyce naproti všem kombinacím těch fonémat teoreticky možným, variace pořádku v jejich seskupování a rozsah těchto kombinací.

3. Má se určit také stupeň, v kterém se jich využívá, hustota, v které se realizují daná fonémata a dané kombinace fonémat různého rozsahu; má být rovněž prozkoumáno zatížení různých fonémat a kombinací fonémat v daném jazyce.

4. Důležitým problémem lingvistiky, zvláště slovanské, je morfologické využití fonologických rozdílů (*morfofonologie* nebo zkráceně *morfonologie*). Složitě představy dvou nebo více fonémat schopných podle podmínek morfologické struktury slova se navzájem zaměňovat uvnitř téhož morfématu, totiž morfonématu, mají podstatnou úlohu v slovanských jazycích (na př. v rušt. je morfonéma *k/č* v *ruk/č* — *ruka, ručnoj*).

Je nutno přesně synchronicky stanovit všechna morfonémata pro každý slovanský jazyk nebo dialekt a místo, které dané morfonéma může zaujímat uvnitř morfématu.

Naléhavým problémem slavistiky je provést naznačený fonologický a morfonologický popis u všech slovanských jazyků a jejich dialektů.

b) Badání o slově a o spojení slov.

Nauka o jazykovém pojmenování — slovo.

Slovo se stanoviska funkce je *výsledkem jazykové činnosti pojmenovací*, která se leckdy nerozlučně mísí s činností *usouvztažňovací* (syntagmatickou). Jazykozpyt, který analysoval řeč jako objektivovaný fakt mechanický, popíral často vůbec existenci slova, avšak se stanoviska funkčního *samostatná existence slova je zcela zřejmá*, třebaže se jeví v různých jazycích v různé intenzitě a je faktem jen potenciálním. Činností pojmenovací rozkládá si řeč skutečnost, ať vnější nebo vnitřní, reálnou nebo abstraktní, v elementy jazykové postižitelné.

Každý jazyk má svůj vlastní systém pojmenování: užívá různých forem pojmenovacích a to v různé intenzitě, na př. odvozování slov, komponování slov a pevných slovních spojení (tak v slovan. jazycích, zejména v řeči lidové, nová substantiva se tvoří většinou odvozováním), má vlastní pojmenovací klasifikaci a vy-

tváří si svou charakteristickou zásobu slovní. Pojmenovací klasifikace se projevuje především soustavou slovních kategorií, jejíž rozsah, určitost a vzájemný vztah je třeba pro každý jazyk zkoumat zvlášť. Kromě toho jsou rozdíly klasifikační také uvnitř jednotlivých kategorií slov: u substantiv na př. kategorie rodu, životnosti, čísla, stupně určenosti atd., u sloves kategorie slovesného rodu, vidu, času atd.

Nauka o pojmenování analyzuje zčásti stejné jevy jazykové jako tradiční nauka o tvoření slov (kmenosloví) a t. zv. skladba v užším smyslu (nauka o významu druhů a tvarů slovních), ale funkční pojetí umožňuje spojovat jevy oddělované, určovat systém jednotlivých jazyků a výklad tam, kde starší metody jen konstatovaly, na př. u funkcí forem časových v jazycích slovanských.

Rozborem forem jazykového pojmenování a pojmenovacích klasifikačních není ještě ráz zásoby slovní v jistém jazyce dostatečně určen. K její charakteristice je třeba ještě zkoumat průměrný rozsah a průměrnou určitost významovou u jazykových pojmenování vůbec i u jednotlivých pojmenovacích kategorií zvlášť, určití pojmové oblasti, které jsou ve zkoumané zásobě slovní zvlášť výrazně zastoupeny, stanovit úlohu afektivnosti jazykové na jedné straně, zvýšenou intelektualisací jazyka na druhé straně, zjišťovat způsob, jak se zkoumaná zásoba slovní doplňuje (na př. přejímáním nebo překládáním cizích forem pojmenování) a j., t. j. zkoumat jevy, kterými se zabývá t. zv. sémantika.

Nauka o usouvztažňování — spojení slov (syntax).

Spojení slov, nejde-li o spojení pevné, je *výsledkem činnosti usouvztažňovací*, která se ovšem také leckdy projevuje formou slova jednoho. *Základním aktem usouvztažňovacím* a zároveň vlastním aktem tvořícím větu je *predikace*. Proto syntax funkční zkoumá především predikační typy, všímajíc si při tom i formy a funkce gramatického subjektu. Funkce subjektu nejlépe vysvítá srovnáním aktuálního členění věty v thema a výpověď s formálním členěním v gramatický subjekt a predikát; na př. ukazuje se, že gramatický subjekt v češtině není tak thematický jako gramatický subjekt ve franštině nebo angličtině a že aktuální členění věty nezmechanisovaným slovosledem v češtině v thema a výpověď umožňuje odklizení rozpor mezi thematem a gramatickým subjektem, který jiné jazyky odklizejí jinak, na př. passivem.

Funkční pojetí umožňuje *poznávatí vzájemnou souvislost jednotlivých syntaktických forem* (srov. uvedenou souvislost mezi thematickou povahou gramatického subjektu a rozvojem passivní predikace) a tím umožňuje poznávatí jejich systémovou sounáležitost a koncentrovanost.

Morfologie (nauka o systémech forem slovních i skupinových).

Útvary slovní a útvary slovních skupin, vyplývající z jazykové činnosti pojmenovací a usouvztažňovací, seskupují se v jazyce v systémy povahy formální. Tyto systémy zkoumá morfologie, ovšem v širším slova smyslu, která se neřadí k nauce o pojmenování a o usouvztažňování jako disciplína paralelní (tradiční kmenosloví, morfologie, syntax), nýbrž obojí nauku protíná.

Tendence tvořící systém morfologický mají *dvojí směr soudržnosti*: udržeti ve formálním systému jednak tvary různé podle funkcí, v kterých se objevuje nositel téhož významu, jednak tvary nositelů různých významů, určované touž funkcí. Pro každý jazyk zvlášť je třeba určití sílu obou těchto snah i rozsah a uspořádání systémů, které jsou jimi ovládnány.

V charakteristice morfologických systémů třeba také konstatovati sílu a rozsah principu analytického a synthetického ve vyjadřování jednotlivých funkcí.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
1er CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.Sekce II. — Section IIème.

These k diskusi. — Propositions.

3.

PRAŽSKÝ LINGVISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Problémy badání o jazycích různých funkcí,
zvláště v jazycích slovanských.

a) O funkcích jazyka.

Zkoumání jazyka vyžaduje, aby se přesně dbalo rozmanitosti funkcí jazykových a způsobů, jak se realisují v daném případě. Bez ohledu na tyto funkce a způsoby je synchronická i diachronická charakteristika kteréhokoliv jazyka zkrlesená a do značné míry fiktivní. Podle těchto funkcí a způsobů se mění hlásková i gramatická struktura jazyka i jeho lexikální složení.

1. Je třeba rozlišovati *řeč vnitřní* a *řeč projevenou*. Projevená řeč je pro většinu mluvčích jen speciální případ, poněvadž se častěji myslí v jazykových formách, než mluví; proto je mylné zevšeobecňovati a přeceňovati význam vnější zvukové stránky pro jazyk a je třeba všimati si zvláště potenciálních jevů jazykových.

2. Příznaky důležitými pro charakteristiku jazyka je *intelektuálnost* anebo *emociálnost* jazykových projevů. Oba tyto příznaky se buď prolínají aneb jeden z nich nad druhým převládá.

3. *Intelektuální řeč projevená* má převážně určení sociální (totiž je určena pro styk s někým); *řeč emociální* mívá též určení sociální, totiž chce vyvolati jisté emoce v posluchači (řeč emotivní) anebo je vybití emoce, jež se děje bez zřetele na posluchače.

V úloze *sociální* je třeba rozlišovati *řeč podle vztahu mezi ní a mimojazykovou skutečností*: má buď *funkci sdělovací*, totiž je namířena na předmět vyjádření, aneb *funkci poetickou*, totiž je namířena na vyjádření samotné. *Při řeči ve funkci sdělovací* je třeba rozlišovati dva směry gravitační: jeden, kde řeč je situační, totiž spoléhá na doplnění mimojazykovými prvky (*řeč praktická*), druhý, kde se řeč snaží tvořiti co nejuzavřenější celek se snahou po úplnosti a přesnosti, po slovech-termínech a po větách-soudech (*řeč teoretická* neboli *formulační*).

Je žádoucí zkoumat formy řeči, v nichž má úplnou převahu jedna funkce, a formy, v nichž se prolínají funkce několika; při tom základní je otázka o různé aktuální hierarchii funkcí.

Každá funkční řeč má svůj systém konvencí — vlastní jazyk („langue“); je proto nesprávné ztotožňovati některou funkci s jazykem („langue“) a jinou s aktuálním mluvením („parole“ — podle terminologie de Saussureovy), na př. intelektuální s jazykem („langue“) a emociálním s aktuálním mluvením („parole“) a t. p.

4. *Způsoby jazykových projevů* jsou: jednak *projev ústní*, pro nějž jest dalším dělilem okolnost, zda vidí posluchač mluvčího či nikoliv, jednak *projev psaný*, a za druhé *řeč střídavě přerušovaná (dialogická)* a *řeč jednostranně souvislá (monologická)*. Je důležité stanovit, které způsoby se s kterými funkcemi spojují a do jaké míry.

Je třeba soustavně zkoumat též *posunky* doprovázející a doplňující projevy ústní při přímém styku s posluchačem; ty jsou důležité pro problém oblastních jazykových skupin.

5. Významným činitelem pro vrstvení jazyka jest *poměr mezi účastníky jazykového styku*: stupeň jejich soudržnosti sociální, společenství odborové, teritoriální, rodové a rodinné, a pak příslušnost mluvčích k několika kolektivním celkům, projevu se v míšení jazykových systémů v jazycích měst. Sem patří problém *jazyků pro styk interdialektický* (t. zv. *jazyků obecných*), *jazyků zvláštních*, *jazyků přizpůsobených pro styk s cizojazyčným prostředím* a *problém jazykového rozvrstvení v městech*.

Je třeba i v diachronické linguistice věnovati pozornost pronikavému vzájemnému vlivu různých těchto jazykových útvarů, a to nejen vlivu teritoriálnímu, nýbrž také vlivu různých jazyků funkčních, různých způsobů jazykového projevu a jazyků různých skupin a celků.

Studium této funkční dialektologie v oboru slovanských jazyků není skoro ještě ani započato, na př. dosud úplně postrádáme poněkud soustavnějšího zpracování prostředků jazykové emociálnosti. Neodkladně by mělo býti organizováno studium jazyků v městech.

b) O jazyce spisovném.

Politické, sociálně hospodářské a náboženské podmínky jsou při vytváření spisovných jazyků *jen vnějšími činiteli*; pomáhají vysvětlovati, proč spisovný jazyk vyšel právě z jistého nářečí, proč v jisté době vznikl a se ustálil, ale nevysvětlují, proč se odlišil a v čem se odlišuje od jazyka lidového.

Toto rozlišení nelze viděti jen v konservativnosti jazyka spisovného; jednak, je-li často spisovný jazyk konservativní v systému gramatickém a fonologickém, jest v slovníku stále tvůrčí, jednak nikdy nerepresentuje jen minulý stav některého místního dialektu.

Odlišení spisovného jazyka je způsobeno jeho úlohou, zvláště většími požadavky na něj kladenými než na řeč lidovou; spisovný jazyk vyjadřuje kulturní a civilizační život (postup i výsledky myšlení vědeckého, filosofickónáboženského, sociálně politického a administrativně právního). Tento úkol spolu s jeho cílem odborného poučení a formulování především rozšiřuje a mění (intelektualisuje) jeho zásobu slovní; potřeba vyjadřovati se o věcech, které nemají přímý vztah k reálnému životu, a o věcech nových, vyžaduje nových výrazů, kterých lidový jazyk nemá nebo neměl do té doby; také potřeba vyjadřovati se o známých věcech i z reálného života přesně a souhrnně vede k snaze po slovech-pojmech, po výrazech pro logické abstrakce a k přesnějšímu vymezení logických kategorií prostředky jazykovými.

Tuto intelektualisaci spisovného jazyka působí také potřeba vyjadřovati vzájemnou souvislost a složenost myšlenkových pochodů — což se projevuje nejen výrazy pro příslušné abstraktní pojmy, nýbrž i formami syntaktickými (na př. pracováním souvětí podřadného přesnějšími formullemi). Dále se projevuje intelektualisace spisovného jazyka také zvýšenou kontrolou (censurou) emociálních prvků (kultura eufemismu).

S pozornějším a náročnějším poměrem k jazyku je spojen normovanější a normativnější ráz jazyka spisovného. Pro spisovný jazyk je charakteristické větší funkční využití gramatických a lexikálních prvků (zvláště zvýšená lexikalisace slovních skupin a přesnější vymezenost funkcí, která se jeví větší určitostí vyjadřovacích prostředků a ve speciálnějších jejich rozlišování), a pak bohatější společenské normy jazykové (jazyková etiketa).

Ve vývoji spisovného jazyka je *zvýšena úloha uvědomělé záměrnosti*: jejím projevem jsou různé formy jazykového reformátorství (zvláště purismus), jazyková politika, důslednější ohled na jazykový vkus doby (jazyková estetika v svých dobových proměnách).

Charakteristické rysy spisovného jazyka jsou nejvíce zastoupeny v *řeči souvislé* a obzvláště v *projevu písemném*. Psaná řeč silně působí na mluvenou řeč spisovnou.

Mluvená řeč spisovná je méně vzdálena od řeči lidové, ale přece hranice mezi nimi jsou celkem určité. Vzdálenější od řeči lidové je řeč souvislá, zvláště při veřejných projevech, přednáš-

kách a pod., bližší k řeči lidové je řeč střídavě přerušovaná (dialogická), která tvoří stupnici přechodných forem mezi kanonickými formami spisovného jazyka a mezi řeči lidovou.

Pro spisovný jazyk je charakteristická s jedné strany *snaha po expansi*, po funkci „koiné“, s druhé strany *snaha státi se monopolním znakem vládnoucí třídy*. Obě tyto tendence se projevují v rázu změn a konservování hláskové stránky jazyka.

Na všechny tyto vlastnosti spisovného jazyka má se hleděti při synchronickém i diachronickém rozboru slovanských spisovných jazyků. Rozbor jejich nemá býti sestaven podle vzoru rozboru dialektů lidových, ani se nemá omezovati na rozbor vnějších podmínek života a vývoje spisovného jazyka.

c) O jazyce básnickém.

Básnický jazyk zůstával dlouho zanedbanou oblastí lingvistiky. Teprve nedávno začalo intenzivní zpracovávání jeho základních problémů. Většina slovanských jazyků není dosud téměř probádána pod zorným úhlem básnické funkce. Literární historikové se sice občas dotýkali těchto problémů, ale, pokud neměli dostatečné přípravy v metodologických otázkách jazykových, nebylo možno vyhnouti se podstatným chybám. Bez odklizení těchto metodologických chyb není možno úspěšně zkoumati konkrétní fakta básnického jazyka.

1. Je nutno, aby byly zpracovány *zásady synchronického popisu básnického jazyka*, při čemž je třeba se vyvarovati opakované chyby vzájemného ztotožňování básnického a sdělovacího jazyka. Básnická řeč s hlediska synchronického má formu básnického vyjádření (parole), tedy individuálního tvůrčího aktu, hodnoceného na pozadí aktuální básnické tradice (básnický jazyk — langue) s jedné strany a na pozadí soudobého sdělovacího jazyka s druhé strany. Vzájemný vztah básnické řeči k těmto dvěma jazykovým systémům je velmi složitý a mnohověrný a má býti bedlivě zkoumán jak synchronicky, tak i diachronicky. Specifickou vlastností básnické řeči je zdůraznění momentu zápasu a přeformování, při čemž ráz, směr i měřítko přeformování bývají velmi různé. Tak na př. přiblížení básnického vyjádření k jazyku sdělovacímu je způsobováno protikladem k dané básnické tradici: sám vzájemný vztah básnického vyjádření a sdělovacího jazyka v některém období je zřetelný, v jiném se skoro neprožívá.

2. Jednotlivé vrstvy básnického jazyka (na př. fonologie, morfologie) jsou tak těsně navzájem spjaty, že je nemožné zkoumati jednu vrstvu bez jakéhokoli ohledu na ostatní vrstvy, jak to často dělali literární historikové. *Z these, že je básnická řeč zaměřena na vyjadřování samo, plyne, že všechny vrstvy*

jazykového systému mající ve sdělovací řeči jen služebnou úlohu, nabývají v básnické řeči větší nebo menší samostatné hodnoty. Jazykové prostředky seskupené v těchto vrstvách a vzájemný vztah vrstev, směřující k automatisaci v řeči sdělovací, směřují k aktualizaci v řeči básnické.

Stupeň aktualizace různých jazykových prvků v každém daném básnickém vyjádření a v každé dané básnické tradici je jiný; tím je po každé dána specifická hierarchie básnických hodnot. Je přirozené, že vztah básnického vyjádření k básnickému a sdělovacímu jazyku je vzhledem k jednotlivým prvkům po každé jiný. Básnické dílo je funkční struktura a jednotlivé prvky nemohou být pochopeny bez souvislosti s celkem. Objektivně totožné prvky mohou v různých strukturách nabývatí naprosto různé funkce.

V básnickém jazyce mohou býti aktualizovány i ty akustické, motorické a grafické prvky dané řeči, kterých není využito v jejím fonologickém systému aneb v jeho grafickém ekvivalentu. Přesto však vztah zvukových hodnot básnické řeči k fonologii řeči sdělovací je nepochybný a *jen fonologické hledisko je s to, aby odhalilo principy básnických zvukových struktur*. Do básnické fonologie patří: stupeň, jak se využívá fonologické zásoby v poměru k řeči sdělovací, zásady, podle nichž se seskupují fonémata (zvláště v sandhi), opětování fonematičeských skupin, rytmika a melodika.

Veršovou řeč charakterisuje zvláštní hierarchie hodnot: *rytmus* je organizujícím principem a s ním jsou těsně spjaty ostatní fonologické prvky verše: melodika, opětování fonemat a fonematičeských skupin. Sloučením různých fonologických prvků s rytmikou vznikají i kanonické prostředky verše (rým, aliterace atd.).

Ani objektivní ani subjektivní akustické nebo motorické hledisko nemůže rozřešit problémy rytmiky, nýbrž může ji řešiti jedině fonologická interpretace rozlišující mezi fonologickou základnou rytmu, průvodními mimogramatickými prvky a prvky autonomními. Zákony srovnávací veršové rytmiky mohou býti stanoveny jedině na fonologickém základě. Dvě zevně totožné rytmické struktury náležející dvěma různým jazykům mohou býti meritorně odlišné, skládají-li se z prvků majících různou úlohu v příslušných fonologických systémech.

Paralelismus zvukových struktur realizovaný veršovým rytmem, rýmem atd. je jeden z nejučinnějších prostředků, jimiž se aktualizují různé jazykové vrstvy. Konfrontace zvukových struktur navzájem podobných zdůrazňuje shody i neshody struktur syntaktických, morfologických, sémantických. Ani rým není faktem abstraktně fonologickým; odhaduje morfo-

logickou strukturu i tehdy, kladou-li se vedle sebe podobná morfémata (rým gramatický), i naopak tehdy, zahrhuje-li se klásti je vedle sebe. Rým je těsně spjat i se syntaxí (jaké prvky sousoloví jsou vyzdvíženy a kladeny vedle sebe v rýmu) i se slovníkem (jaká je závažnost slov rýmem vyzdvížených, jaký je stupeň jejich sémantické blízkosti). Struktury syntaktické a rytmické jsou v těsném vzájemném vztahu, a to shodují-li se jejich hranice i neshodují-li se (enjambement). Autonomní hodnota obou struktur je v obojím případě zdůrazněna. I rytmická i syntaktická struktura jsou ve veršovém díle zdůrazněny rytmicko-syntaktickými šablonami i odchylkami od těchto šablon. Rytmicko-syntaktické figury mají charakteristickou intonaci a její opětování tvoří melodický impuls deformující intonační poměry řeči, čímž se zase odhaluje autonomní hodnota i melodických i syntaktických struktur veršových.

Básnický slovník je aktualizován stejně jako ostatní vrstvy básnického jazyka. Odráží se buď od dané básnické tradice nebo od sdělovacího jazyka. Nezvyklá slova (neologismy, barbarismy, archaismy atd.) jsou básnicky hodnotná už tím, že se liší od běžných slov sdělovací řeči svou zvukovou účinností, poněvadž běžná slova následkem častého užívání nejsou dopodrobna vnímána v svém zvukovém složení, nýbrž toliko se odhadují; nezvyklá slova obohacují dále sémantickou a stylistickou mnohotvárnost básnického slovníka. V neologismu je zvlášť aktualizováno morfologické složení slova. Při výběru slov nejde jen o ojedinělá nezvyklá slova, nýbrž o celá lexikální prostředí, která se navzájem interferují a svou interferencí dynamisují slovníkový materiál.

Bohatou možnost básnické aktualizace poskytuje *syntax* pro své mnohonásobné spění s ostatními vrstvami básnického jazyka (s rytmikou, melodikou a sémantikou); při tom zvláštního zatížení nabývají zrovna takové syntaktické prvky, kterých je slabě využito v gramatickém systému daného jazyka, na př. v jazycech s volným slovosledem nabývá slovosled podstatné funkce v básnické řeči.

3. *Badatel se musí vyvarovati egocentrismu, totiž rozboru a hodnocení básnických faktů minulosti anebo faktů jiných národů pod zorným úhlem básnických návyků badatele svého a uměleckých norem, v kterých byl vychován.* Umělecký jev minulosti může ovšem trvati nebo oživnouti jako působivý faktor v jiném prostředí, státi se složkou nového systému uměleckých hodnot, ale při tom se přirozeně mění jeho funkce a jev sám podléhá příslušným změnám. Historie básnictví nemá promítati do minulosti tento jev v podobě přeměněné, nýbrž má jej restaurovati v jeho původní funkci, v souvislosti s tím systé-

mem, v němž jev ten vznikl. Pro každou dobu je nutná zřetelná immanentní klasifikace speciálních básnických funkcí, t. j. soupis básnických druhů.

4. Metodologicky je nejméně zpracována *básnická sémantika* slov, vět a kompozičních jednotek většího rozsahu. Není prozkoumána mnohotvárnost funkcí vyplňovaných tropy a figurami. Vedle tropů a figur, přinášených jako forma autorova podání, jsou podstatnými prvky a při tom nejméně prozkoumanými sémantické prvky objektivované, promítnuté do umělecké reality, zahrnuté do sujetové stavby. Na př. metamorfosa je příbuzná se srovnáním atd. Sám sujet je sémantická kompoziční struktura a problémy sujetového složení nemohou být vyloučeny z badání o básnickém jazyce.

5. Otázky básnického jazyka mívají většinou v literárně-historických badáních podrízenou úlohu. Avšak *organisujícím příznakem umění, kterým se liší od ostatních semiologických struktur, je zaměření nikoli na to, co se vyznačuje, nýbrž na znak sám.* Tak organizačním příznakem básnictví je zaměření na slovní vyjádření. Znak je dominantou v uměleckém systému, a činí-li literární historik hlavním předmětem svého badání nikoli znak, nýbrž to, co se vyznačuje, probírá-li ideologii literárního díla jako veličinu neodvislou, autonomní, porušuje hierarchii hodnot struktury, kterou zkoumá.

6. Imanentní charakteristika evoluce básnického jazyka se zhusta zaměřuje v literární historii kulturně historickou, sociologickou nebo psychologickou úchylkou, totiž odvoláním k jevům heterogenním. Místo mystiky kausálních vztahů mezi různorodými systémy je *nutné zkoumati básnický jazyk sám o sobě.*

Poetické využití různých slovanských jazyků je velmi cenným materiálem *pro srovnávací badání*, protože divergentní strukturální fakty jsou zde dány na pozadí četných faktů konvergentních. Aktuálním úkolem je srovnávací rytmika a eufonie slovanských jazyků, srovnávací charakteristika slovanských rýmů atd.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
Ier CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

Sekce II. — Section IIème.
These k diskusi. — Propositions.

4.

PRAŽSKÝ LINGUISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Aktuální problémy jazyka církevněslovanského.

a) Rozumíme-li *staroslověňštinou* jazyk, kterého užíli věrozvěstové a jejich žáci pro potřeby liturgické a který byl pak v X. až XII. stol. spisovným jazykem u všech Slovanů, užívajících slovanské liturgie, nelze z metodických důvodů připustiti, aby se prostě ztotožňovala staroslověňština s jedním z historických jazyků slovanských a vykládala s hlediska historické dialektologie.

V jazyce, který od počátku nebyl určen pro lokální potřebu, který se opíral o literární tradici řeckou a nabyl pak úlohy slovanské „koiné“, musíme už a priori předpokládati prvky umělé, amalgamní a konvenční. *Proto je třeba interpretovat vývoj staroslověňštiny na základě principů, kterými se řídí dějiny jazyků spisovných.*

b) Zkoumání staroslověnských památek X. až XII. stol. ukazuje, že se utvořilo *několik lokálních redakcí staroslověňštiny*. Se stanoviska staroslověňštiny jakožto spisovného jazyka nejsme oprávněni uznávat za *správnou staroslověňštinu jen jednu z těchto redakcí* a pokládati ostatní jen za odchylky od ní a zanedbávat je. Lokální redakce staroslověnské (spisovné dialekty staroslověnské) je třeba odhalovati rozbořením norem, které si kladli písaři od X. stol. do počátku stol. XII.; tyto spisovné dialekty je nutno bedlivě odlišovati od živých slovanských dialektů, jež pronikají do památek jako omyly a episodické odchylky od normy přijaté písařem.

Pečlivého zpracování v rámci dějin staroslověňštiny si vyžadují vedle redakcí jihoslovanských a z nich plynoucí redakce ruské také zbytky české redakce a její stopy v nejstarších českých památkách církevních.

c) Pro posouzení původu a složení staroslověňštiny, jakož i pro dějiny živých jazyků slovanských, je ovšem důležitým problémem *určiti ten živý dialekt slovanský, který vzali věrozvěstové za základ při tvoření spisovného jazyka slovanského.*

Tento dialekt nelze přímo vyvozovati ze žádného z dochovaných spisovných dialektů slovanských památek; pro jeho určení je třeba užiti historicko srovnávací analýsy spisovných dialektů staroslověnských a rozboru obojího staroslověnského písma; také srovnávací rozbor nejstarších údajů o obojí abecedě pomáhá vyjasniti původní složení abecedy a její fonologickou hodnotu.

d) *Při zkoumání dalších osudů staroslověňštiny v různých jejích redakcích v XII. stol., kdy byly do ní jako normy pojaty podstatné hláskoslovné změny, které se do té doby v jednotlivých jazycích staly, je vhodnější užívati názvu „střední církevně slovanský jazyk“.*

e) Velmi naléhavým a dosud úplně zanedbávaným úkolem slavistiky je *vědecké zpracování dějin církevního jazyka slovanského až do nových časů.*

Rovněž velmi naléhavým a metodologicky důležitým problémem slovanské lingvistiky jsou *dějiny církevně slovanské vrstvy v slovanských spisovných jazycích národních, zvláště v ruštině, a studium vzájemného poměru této vrstvy k ostatním vrstvám těchto jazyků. Církevně slovanské prvky ve spisovných jazycích slovanských musí býti probrány s hlediska jejich funkcí v různých časových obdobích, při čemž je třeba řešiti otázku jejich hodnoty podle požadavků kladených na spisovný jazyk.*

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
1er CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

*Sekce II. — Section IIème.
These k diskusi. — Propositions.*

5.

PRAŽSKÝ LINGUISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Problémy transkripce fonetické a fonologické
v jazycích slovanských.

Je nutno unifikovati zásady fonetické transkripce pro všechny slovanské jazyky, t. j. zásady, jak se mají písmem reprodukovati nejrůznější hlásky, kterými se realizuje fonologické složení jednotlivých jazyků.

V zájmu synchronického i diachronického zpracování slovanských jazyků a zvláště slovanské dialektologie je rovněž závažným úkolem sjednati zásady fonologické transkripce, t. j. zásady, jak se má písmem reprodukovati fonologické složení slovanských jazyků.

Rovněž je třeba stanoviti zásady kombinované transkripce fonetické a fonologické.

Nedostatek standartisované fonologické transkripce ztěžuje práci o fonologickém charakterisování jazyků slovanských.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
1er CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

*Sekce II. — Section IIème.
These k diskusi. — Propositions.*

6.

PRAŽSKÝ LINGUISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Zásady linguistické geografie, její užití a poměr
ke geografii etnografické na území slovanském.

a) Stanoviti meze prostorové (nebo časové) jednotlivých jevů jazykových je nutný pracovní prostředek jazykové geografie (nebo historie), ale nesmíme činiti z tohoto pracovního prostředku soběstačný cíl teorie.

Nelze pojímati prostorové rozšíření jazykových jevů jako anarchii jednotlivých isoglos. Srovnávání isoglos mezi sebou ukazuje, že je možno spojovati několik isoglos ve svazek, t. j. stanoviti ohnisko expanse skupiny jazykových novot a okrajové (periferní) pásy této expanse.

Studium stýkajících se isoglos ukazuje, jaké jevy jazykové jsou nutně v zákonité spojitosti.

Konečně je srovnávání isoglos předpokladem pro základní problém jazykové geografie, totiž pro vědecké rayonování jazyka, t. j. dělení jazyka podle nejpłodnějších dělidel.

b) Omezujeme-li se na jevy systému jazykového, lze konstatovati, že i izolované isoglosy jsou vlastně fikcí, neboť jevy zevně totožné, náleželi dvěma různým systémům, mohou býti funkčně různorodé (na př. zdánlivě stejné *i* má v různých nářečích ukrajinských různou fonologickou platnost: tam, kde se před *i* < *o* souhlásky změkčují, jsou *i* a *i* varianty jednoho fonému; tam, kde se neměkčí, jsou to dvě fonémata).

c) Jako v historii jazyka se připouští srovnávání s jinorodými vývojovými jevy, tak i prostorové šíření jazykových jevů může býti plodně srovnáváno s jinými geografickými isolinemi, a to především s isolinemi anthropogeografickými (s hranicemi faktů hospodářské a politické geografie, s hranicemi šíření jevů hmotné a duchovní kultury), dále pak s isolinemi fyzické geografie (s isolinemi půdy, květeny, vlhkosti a teploty, s fakty geomorfologickými).

Při tom se nesmějí zanedbávat zvláštní podmínky toho neb onoho celku geografického, tak na př. srovnání lingvistické geografie s geomorfologií, velmi plodné v evropských poměrech, má v světě východoslovanském značně menší úlohu než srovnávání s isoliniemi klimatickými. Srovnávání isoglos s isoliniemi antropogeografickými je možné jak s hlediska synchronického, tak i s hlediska diachronického (s daty historické geografie, archeologie atd.), ale obojí hledisko se nemá směřovati.

Srovnávání různorodých systémů může být plodné jen tehdy, dbáme-li rovnocennosti srovnávaných systémů; kdybychom vkládali mezi ně kategorii mechanické kausality a vyvozovali jevy jednoho systému z jevů systému druhého, zkreslovali bychom syntetické seskupení těchto systémů a zaměňovali bychom vědeckou syntesu zplošťujícím jednostranným hodnocením.

d) *Při mapování faktů jazykových nebo etnografických je třeba dbáti toho, že se expanse těchto faktů nekryje s genetickou příbuzností jazykovou nebo kmenovou a že často zabírá území širší.*

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
Ier CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

Sekce II. — Section IIeme.

These k diskusi. — Propositions.

7.

PRAŽSKÝ LINGVISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Problémy všeslovanského atlasu lingvistického,
zvláště lexikálního.

Slovanské jazyky jsou si tak blízké, že často rozdíl mezi dvěma sousedními slovanskými jazyky jsou menší než rozdíl mezi dvěma sousedními dialekty některého jazyka, na př. italského. *Geograficky se skoro všem slovanské jazyky stýkají jeden s druhým.* Není geografického spojení mezi skupinou jihoslovanskou a severoslovanskou, ale každá z těchto skupin je sama o sobě nepřetržitým geografickým celkem: jedna sahá od Benátek do Thrácie, druhá od Šumavy do Tichého oceánu.

Takovéto podmínky samy sebou pobízejí k myšlence o všeslovanském jazykovém atlase; není pochyby o tom, že je takového atlasu potřeba. *Studium etymologickosrovnávacího slovníka slovanského není možné bez přesného zjištění hranic, v nichž jsou rozšířena jednotlivá slova.* V slovníku Miklosichově i v Bernekrově se po každé vypočítávají všechny slovanské jazyky, v kterých jsou reflexy, příslušného praslovanského slova, ale z těchto údajů nelze získati přesnou představu o rozšíření příslušného slova, neboť ve skutečnosti se meze takového rozšíření vždy přetínají, což se v slovníku neoznačuje. Přesné stanovení isoleksem ve všeslovanském rámci může odkrýti nové pohledy na historii všech slovanských jazyků.

Co se týče praktického uskutečnění takového všeslovanského lingvistického atlasu, třeba poznamenat, že jeho uskutečnění je lehčí, než lingvistický atlas každého jednotlivého slovanského jazyka: pro sestavení všeslovanského jazykového atlasu totiž je třeba v každém slovanském území projeti mnohem menší počet míst, než je nutno navštívit, aby vznikl speciální atlas jednoho slovanského území; rovněž i počet otázek lingvistického dotazníku byl by v prvním případě mnohem menší než v druhém.

Prakticky lze práci zorganizovati takovýmito způsoby: všechny slovanské akademie by zvolily vhodné komise pro sestavení všeslovanského linguistického atlasu; totéž by podnikly i vhodné vědecké spolky těch slovanských národů, kteří nemají vědecké akademie. Zástupci všech těchto komisí by se sjeli a dohodli o těchto věcech: a) o hustotě a rozvrhu těch míst, z kterých bude získáván materiál (je důležité, aby síť těchto míst byla všude přibližně stejně hustá, při čemž ovšem je třeba dbáti i rozdílných místních podmínek); b) o jednotné fonetické transkripci; c) o textu dotazníků, t. j. o tom, jaká slova mají býti zachycována. Program vypracovaný v takovémto poradním výboru akademií byl by přijat všemi akademii a splnění jeho by se vložilo na každou akademii. Takto by se financování a organizace sbírání tohoto dialektického materiálu podle uvedeného programu v území každého příslušného slovanského národa uložilo příslušné akademii. Co se týče slovanských menšin v neslovanských státech, musel by uvedený poradní výbor akademií navázat styky s akademii příslušných států, aby organizovaly linguistickogeografické studium těchto slovanských menšin podle téhož programu.

Konečně vydání všeslovanského linguistického atlasu by se provedlo z prostředků poskytnutých všemi akademii slovanských zemí a za redakce zvláštního komitétu, ustanoveného uvedeným poradním výborem akademií.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
1er CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

Sekce II. — Section IIème.

These k diskusi. — Propositions.

8.

PRAŽSKÝ LINGVISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Metodické problémy slovanské lexikografie.

Studovati původ jednotlivých slov a změny jejich významu je nutno jak pro obecnou psychologii a kulturní dějiny, tak i pro linguistiku v užším smyslu slova, avšak jenom na takovémto studiu nemůže přestat lexikologie, totiž nauka o slovníku; neboť slovník není jen pouhý shluk velkého množství jednotlivých slov, nýbrž složitý systém slov, v němž všechna slova jsou ve vzájemném vztahu a jedno druhé navzájem vylučuje.

Význam slova je určován jeho vztahem k ostatním slovům téhož slovníka, t. j. jeho místem v daném lexikálním systému; a určení místo, které zaujímá slovo v lexikálním systému, jest možno jen, známe-li strukturu tohoto systému. Na takové studium je třeba obrátiti zvláštní zřetel, neboť až do současné doby se skoro vůbec nebadalo o slovech jako o členech lexikálních systémů, ani se neodhalovaly struktury těchto systémů. Mnoho linguistů mělo za to, že je slovník — na rozdíl od monografie, jež nezbytně tvoří spořádaný systém, — chaos, který lze spořádati jen čistě vnějšně tím, že se sestaví slova podle abecedy. To je zřejmě omyl. Lexikální systémy jsou ovšem o tolik složitější a obsažnější než systémy morfologické, že se linguistům snad nikdy nepodaří sestavit je s takovou jasností a přehledností, s jakou lze sestavit systémy morfologické. Avšak jestliže se jednotlivá slova v lexikálním vědomí navzájem vylučují a jsou ve vzájemném vztahu, tvoří slova systémy, formálně analogické se systémy morfologickými a je nutno, aby tyto systémy linguisté studovali. V této dosud ještě skoro nedotčené oblasti čeká na linguisty úloha, zabývat se nejen materiálem samým, nýbrž vypracovati též správné metody pro badání.

Každý jazyk v každé době má svůj vlastní lexikální systém. Osobitost každého takového systému zvlášť jasně vystupuje, srovnáme-li je spolu; při tom je zvlášť zajímavé srovnávat jazyky blízké příbuzné, neboť zejména při velkých shodách slovníkového materiálu vyniknou pak zvlášť jasně individuální rysy struktury jednotlivých lexikálních systémů. Slovanské jazyky v té věci poskytují neobyčejně vhodné a vědecké pole pro badání.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
Ier CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

*Sekce II. — Section IIème.
These le diskusi. — Propositions.*

9.

PRAŽSKÝ LINGUISTICKÝ KROUŽEK, Praha.

Význam funkční linguistiky pro kulturu
a kritiku jazyků slovanských.

Kultura jazyková je péče o to, aby byly v jazyce spisovném, a to jak v knižním, tak i v hovorovém, *posilovány ty vlastnosti, kterých vyžaduje speciální funkce spisovného jazyka.*

Jde především o *ustálenost*, t. j. o to, aby bylo z jazyka spisovného odklizeny všechno nenutné kolísání a aby byl vytvořen bezpečný cit jazykový i pro jazyk spisovný; dále jde o *výstižnost*, t. j. o schopnost jasně a přesně, jemně a bez námahy vyjadřovati nejrůznější odstíny obsahové; konečně o *osobitost jazyka*, t. j. o posilování rysů charakteristických pro jazyk, o který jde. Velmi často při tom jde o to, aby se přijala jedna možnost z různých možností, které se v jazyce vytvořily, nebo aby se přeměnila latentní tendence jazyková ve výrazové prostředky úmyslně užívané.

Co se týče *výslovnosti*, vyplývá ze základních uvedených požadavků nutnost, aby byla výslovnost ustálena i tam, kde se dosud připouštějí vedle sebe varianty (na př. v č. spis. psaná skupina *sh-* se vyslovuje *sch-* i *zh-*, *shoda* a pod., v srch. spis. výslovnost *ije*, *je* anebo *e*).

Pravopis, jako věc jen konvenční a praktická, má být, pokud to jen dovoluje jeho funkce vizuálně rozlišovací, snadný a přehledný. Často měnití předpisy pravopisné, zejména, nemá-li to za účel jeho usnadnění, odporuje požadavku ustálenosti. Rozpory mezi pravopisem slov domácích a pravopisem slov cizích buďtež odklizeny alespoň tam, kde vedou ke zmatkům ve výslovnosti (na př. v čes. pravopisu v cizích slovech s *mívá* platnost *s* i *z*).

Ve formách pojmenování budiž dbáno individuálnosti jazyka, t. j. nebudiž bez naléhavé nutnosti užíváno pojmenovacích forem v jazyce neobvyklých (na př. v češt. slov slož-

ných). V *zásobě slovní* proti požadavku lexikálního purismu nutno postavit požadavek bohatosti slovníka a jeho stilové rozrůzněnosti. Stejně jako bohatosti je však dbáti v *zásobě slovní významové přesnosti* a *ustálenosti* tam, kde toho funkce spisovného jazyka potřebuje.

V *syntaxi* dlužno dbáti jak individuální výraznosti jazykové, tak bohatství vyjadřovacích možností, významově diferencovaných. Je tedy třeba posilovati rysy, které jsou vlastní jazyku, o který jde (na př. vyjadřování slovesné v češtině), ale na druhé straně nesmí se zužovati syntaktickým purismem zásobou možností vyjadřovacích, jejichž oprávněnost se i v syntaxi musí řídití funkcí jazyka (na př. potřeba nominální konstrukce v řeči právnické nebo v jiné odborné).

Morfologie má pro individuální výraznost jazyka význam jenom svým obecným systémem, nikoli detailními zvláštnostmi. Proto se stanoviska funkčního nemá té důležitosti, jakou jí přisuzovali puristé starého typu. Jest tedy třeba dbáti toho, aby se zbytečnými archaismy morfologickými nerozšiřovala bez potřeby vzdálenost jazyka knižního a hovorového.

Velmi důležitý je pro kulturu jazykovou kultivovaný *jazyk hovorový*; je pramenem, z něhož beze škody se může stále oživovati jazyk knižní, a utváří prostředí, v kterém lze nejbezpečněji vypěstovati jazykový cit, jenž je nutný pro ustálenost jazyka spisovného.

Jak spisovný jazyk hovorový, tak i spisovný jazyk knižní jsou vyjadřovacími prostředky kulturního života, který u každého národa mnoho přejímá ze společného kulturního fondu celé příslušné vzdělanostní oblasti; je proto přirozené, že odesk toho kulturního společenství padá i do spisovného jazyka a bylo by nesprávné bojovati proti tomu ve jménu jazykové čistoty.

Péče o čistotu jazykovou má místo v jazykové kultuře, jak vyplývá z výkladů již uvedených, ale každý přepjatý purismus, ať logistický nebo historisující nebo folklorisující opravdové kultuře spisovného jazyka škodí.

Většině spisovných jazyků slovanských pro jejich poměrně mladou tradici anebo pro přerušovaný nebo překotný vývoj je *péče o kulturu jazyka velmi potřeba*.

V poslední době se intensivně pracuje o vytváření spisovných jazyků slovanských, a to i u kmenů bez ustálené literární tradice jazykové; v této práci příslušela by funkční linguistice významná úloha: zvoliti z existujících fonologických a gramatických variant ty, které jsou nejvýhodnější pro spisovný jazyk, a to buď svými diferenciačními hodnotami anebo schopnostmi pro expansi; vypracovati písmo a pra-

vopis nikoliv tak, aby byly vedeny úsilím po fonetické transkripci a úvahami rázu diachronického, nýbrž tak, aby se řídily synchronickou fonologií, při čemž by se při vyjádření fonologických korelací dosáhlo maximální ekonomie písma; vypracování slovník, zvláště terminologii; do vypracování slovníka nemají zasahovati úvahy purismu nacionalistického, archaisujícího a p., poněvadž takový upřílišněný purismus ochuzuje slovník, způsobuje nadbytek synonym, přílišnou etymologickou souvislost termínů se slovy každodenního oběhu, asociativnost a emociální zabarvení škodlivé pro termíny a konečně přílišnou lokální uzavřenost vědecké terminologie.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
Ier CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

Sekce III. — Section IIIème.
These k diskusi. — Propositions.
2a)

PRAŽSKÝ LINGVISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Užití nových směrů lingvistických na školách středních.

a) Při vyučování jazyku mateřskému.

1. K řešení praktické otázky, jak se má vyučovati jazyku mateřskému na středních školách, přispívala *lingvistika historickosrovnávací* velmi málo: objektem jejího badání byl vývoj jazyka a při tom si všímala především starších období jazykových a z jazyka doby současné spíše nářečí než jazyka spisovného.

Nové směry lingvistické mohou dáti i pro řešení této praktické otázky bezpečnější podklad; styčné body mezi novou lingvistikou a úkolem vyučování jazyku mateřskému na střední škole jsou zejména tyto:

lingvistice synchronické jsou objektem badání synchronické jevy jazykové, tedy vždy jazyk jedné doby, především doby současné: tímto svým objektem se sblíží s úkolem střední školy, a to tím více, že se i současný spisovný jazyk stává opět objektem lingvistického badání;

funkční lingvistika vidí v jazyce souhrn účelných prostředků určených rozmanitými funkcemi jazyka a cílem pěstování jazyka mateřského na střední škole je schopnost využití hospodárně a racionálně jazykových prostředků podle účelu a podle situace, t. j. schopnost co nejlépe vyhovovati v určitých případech dané funkci jazyka (na př. v dialogu, v různých druzích písemností, v úvaze a pod.);

pojetí jazyka jako funkčního *systému* a úsilí stanovití přesné *charakteristiky* jednotlivých současných jazyků mohou poskytnouti i školské klasifikaci jevů jazykových a výkladu o nich bezpečnější podklad.

2. Podstatný rozdíl mezi vědeckým lingvistickým badáním a úkolem střední školy v jazyce mateřském je ovšem v tom, že na škole je cílem co nejlepší *praktické ovládnutí* jazyka v různých

jeho funkcích, souvisících s kulturním životem, tedy zvláště spisovného jazyka. V této věci je právě také důležitý rozdíl mezi předměty naukovými a mezi vyučováním jazyku mateřskému na střední škole: při vyučování jazyku mateřskému nejde o získání jistého množství linguistických vědomostí.

Rovněž je důležitý rozdíl mezi učením jazykům cizím na školách a mezi učením jazyku mateřskému, lépe řečeno jeho pěstováním: v jazyce mateřském jde o *postupné rozvíjení jazykové pohotovosti*, kterou si žáci sami ze života přinášejí, a to pro jisté funkce jazyka zcela přesnou a propracovanou.

3. *Cíl naukový* (teoretický) v jazyce mateřském ustupuje do pozadí před tímto cílem praktickým (technickým) a rozsah teoretického učení lze určovat podle toho, kolik znalostí teoretických o vlastním jazyce mateřském je třeba pokládati za nutné pro příslušný stupeň a druh školy se stanoviska obecně vzdělávacího a kulturního a kolik je nutno pro praxi jazykovou v speciálních funkcích jazyka spisovného (v. odst. 8).

4. K uvedenému *postupnému rozvíjení jazykovému* pramálo může přispět znalost faktů historického hláskosloví nebo tvarosloví anebo znalost toho, jak se třídí dialekty a p. Velmi účelně však k tomu přispívá *úvaha o hotovém jazyce*, při níž žák rozlišuje jazykové prostředky jemu známé a dosud neznámé, poznává způsob jejich užití a uvažuje o tom, jak se jimi dosáhlo zamýšleného účelu. Rovněž k tomu účelně přispívají *vlastní pokusy* žákovské, v nichž se žák snaží vyhověti jazykovými prostředky jemu známými dané funkční úloze; ta ovšem začíná nejednodušší funkcí komunikační a postupně se stává komplikovanější. Takovým postupem se rozšiřuje a propracovává zásoba slovní, prostředky pojmenovací a usouvztažňovací a poznávají se způsoby jejich užívání (neboli podle tradičních názvů: slovník, nauka o tvoření slov a o jejich významu a skladba v užším i širším smyslu). Takový postup se nemá omezovat jen na projev písemný, nýbrž má přihlížeti i k projevům ústním, dbáti i o jejich zvukovou stránku a propracovávat ji.

5. Z funkce spisovného jazyka vyplývá, že nelze takovéto pěstování rozvoje spisovného jazyka ukončit dříve, než žák dospěje k chápání obsahové stránky oblastí vlastních spisovnému jazyku; naopak, že právě *propracování spisovného jazyka* v jeho oblastech odlišných od jazyka lidového *náleží do vyšších tříd střední školy*.

6. Je třeba, aby žáci poznali, že se i spisovný jazyk různí podle účelu, že *podstata správného a výrazného stylu* je v tom, *aby jazykový projev byl adekvátní účelu* projevu; nutno naprosto vymýtit ze škol hodnotící hierarchii stylovou mezi stylem prostým a stylem „ozdobným“.

7. Je třeba od počátku — ale postupně — zdůrazňovati z praktických důvodů to, v čem se systém fonologický a gramatický spisovného jazyka liší od jazyka lidového (obecného), známého žákům z rodiny a ze života, ale naprosto není třeba proto učit i tomu, v čem se s ním jazyk spisovný shoduje. Naopak je třeba velmi pozorně dbáti toho, *aby nevznikala u žáka nedůvěra k vlastní znalosti jazyka mateřského*; tu nesmí škola negovat, nýbrž se o ni má opírat.

8. Je třeba *shrnovat* nabyté poznatky o jazyku *v poznání jazykového systému*; odhalování jazykového systému a práce s ním má pro žáka také jiný význam než vzdělávání jazykové, ale uvědomění systému je důležité i pro praxi jazykovou, v níž jde o vědomé účelné vyjadřování a tvoření, nutné právě ve funkcích jazyka spisovného.

I. SJEZD SLOVANSKÝCH FILOLOGŮ V PRAZE 1929.
1er CONGRÈS DES PHILOLOGUES SLAVES À PRAGUE 1929.

*Sekce III. — Section IIIème.
These k diskusi. — Propositions.
2 b)*

PRAŽSKÝ LINGUISTICKÝ KROUŽEK, Praha:

Užití nových směrů lingvistických na školách.

b) Při vyučování jazykům slovanským.

1. Všeobecně se uznává, že poznání cizího jazyka slovanského na škole musí mít *praktický ráz*. Takové poznání se obyčejně naprosto oddělovalo od poznání vědeckého, za něž se uznávalo jen poznání historikosrovnávací; taktó oddělovati historikosrovnávací studium jazyka jako vědecké studium od poznání praktického, s ním naprosto nesouvisícího jest však se stanoviska současné lingvistiky jen předsudek. I praktické učení jazyku může a má být vědecky odůvodněno a opřeno.

Historikosrovnávací lingvistika nemůže poskytnouti praktickému učení jazyka tento vědecký základ. Praktické učení jazyku požaduje poznání jazyka především v určité jeho funkci, v určitém sociálním prostředí, za určité situace, neboť zkoumání jazyka bez zřetele ke konkrétním funkcím je pouhá abstrakce. Proto *funkční lingvistika*, uznávající jazyk za systém prostředků, kterých užívá mluvící jedinec nebo nějaký celek podle účelu mluvení, poskytuje možnost vědecky řešiti tuto otázku.

2. Je obecně známo, že je dosti málo lidí, kteří by i v svém mateřském jazyce stejně ovládali veškeré funkce; často se vyskytají případy, že jednotlivce, třeba i filologicky vzdělaný, jen stěží napíše nebo vůbec nedovede napsati žádost, oznámení, novinářskou zprávu a p., nejde-li o věc z jeho oboru. Tato skutečnost vytyčuje *směrnice praktického učení jazyku*: na př. na školách obchodních jde o to, aby žáci ovládali ten jazyk, kterého se užívá pro účely obchodní (obchodní řeč hovorovou, korespondenční, novinářskou, řeč obchodních vědeckých článků a p.); na školách středních v užším smyslu slova jde na rozdíl od škol odborných o to, aby žáci ovládali jazyk obecné kultury (t. j. jazyk vrstvy vzdělané bez speciálního odborného zabarvení, a to ve formě mluvené i psané). Mimo speciální funkce jest nutno vždy poznati a ovládnouti jazyková fakta s funkcí elementárních

styků sociálních, jako pozdravy, obraty při seznámení, otázky o počasí, o čase a p., ale takových prvků je poměrně málo; jimi může začíti každé jazykové učení.

3. Pro učení jazykům slovanským na školách slovanských je třeba *využívatí příbuznosti těchto jazyků*, a to tak, že je třeba vykládati a cvičiti i při vyučování (přednáškách) i v cvičebnicích od počátku nikoliv jen to, co je společné, nýbrž především to, čím se liší jazykový systém jednoho jazyka slovanského od druhého. Jak učení samo, tak i cvičebnice musí býti diferencní, vybudované na roznostech mezi mateřským jazykem žáků a jazykem slovanským, kterému se učí.

4. Při učení je třeba přihlížeti *k osobitým rysům fonologického systému* (i k jeho realizaci ve výslovnosti a k vyjádření v pravopise) a *systému gramatického* určitého jazyka slovanského a zároveň k hlavním rysům jeho struktury lexikální. Seznámení s nimi se děje postupně na obvyklých sděleních a na kontextu, nikoliv na jednotlivých slovech. Podrobnosti postupu jsou určovány tím, který slovanský jazyk v kterém slovanském prostředí se studuje, a druhem a stupněm školy i celkovým vzděláním žáků. Na př. při popisu fonologického systému ruského pro Čechy zdůrazníme střídání tvrdých a měkkých souhlásek, redukci nepřízvučných samohlásek, hlavní úlohy přízvuku; při popisu fonologického systému českého pro Rusy zdůrazníme úlohu kvantity, její nezávislost na přízvuku, gramatické střídání praepalatálních a postpalatálních vokálů za určitých podmínek (důsledek t. zv. přehlásky) a p. Při popisu systému forem slovních je potřeba zdůrazniti produktivní formy flektivní, také při popisu forem skupinových (t. zv. skladby) je třeba upozorňovati na důležité rozdíly (pro ruštinu na úlohu pomocného slovesa, na výrazy nutnosti a možnosti, na slovesné výrazy složitě, na předložky, spojky a jejich funkce a p.).

Co se týče *slovníka*, pokládáme za správné, aby se rozšiřovala jeho znalost z kontextu a z jednotlivých jazykových sdělení tak, aby celkový postup měl pro jazykovou příbuznost ráz luštění jazyka studovaného se strany žáka, nikoliv ráz pouhého učení rozluštěného jazyka učitelem, jak tomu bývá při studiu jazyků zcela cizích a mrtvých (latiny, řečtiny a p.), totiž, aby porozumění převládalo nad pouhým poznáváním. Ovšem i poznání slovníka každého jednotlivého jazyka slovanského má své důležité zvláštnosti, tak na př. pro ruštinu jest velmi důležité ukázati vrstvu církevněslovanských prvků v ní a jejich stilistický význam (glava — golova, otvratit — otvorit, isčerpat — vyčerpat a pod.).

5. Je však nebezpečí, aby se při počátcích studia neupevnila *představa o větší shodě jazyka vlastního s jazykem, kterému se*

učí, než je tomu ve skutečnosti; stává se, že se funkce kategorií jiného jazyka slovanského přenáší v systém jazyka mateřského; z toho vzniká svérázný „jazyk všeslovanský“ nebo jazyk česko-ruský, srbsko-polský, rusko-bulharský a p. Funkce kategorií je třeba probírat především v jejich vlastním jazykovém systému.

6. Podle toho, co jsme uvedli, nejdůležitější otázka metodicko-didaktická je zpracovat podle těchto směrnic zpracované cvičebnice, chrestomatie a pomůcky, které by umožňovaly postupně ovládnouti jazyk v určitých jeho funkcích. Soubor takových pomůcek by poskytl bezpečný základ jazykového poznání, s nímž by žák šel do života a jež by mohl rozšiřovat podle úkolů, které mu dají konkrétní okolnosti, a podle sociálního prostředí, do kterého přijde.

BIBLIOGRAFIE

Zkratky:

- SaS – Slovo a slovesnost
 ČMF – Časopis pro moderní filologii
 NŘ – Naše řeč
 TCLP – Travaux du Cercle linguistique de Prague
 TLP – Travaux du Cercle linguistique de Prague
 RLB – Recueil linguistique de Bratislava
 LP – Linguistica Pragensia

Texty vydané Pražským lingvistickým kroužkem (v dokumentech z Fondu se k některým z nich často odkazuje a zápisy ilustrují jejich přípravu)

- Travaux du Cercle linguistique de Prague (TCLP) – určeno pro zahraničí:**
 TCLP 1: *Mélanges linguistiques dédiés au Premier congrès des philologues slaves*. Jednota Československých matematiků a fysiků, Praha 1929.
 TCLP 2: Roman Jakobson: *Remarques sur l'évolution phonologique du russe comparée à celle des autres langues slaves*. Jednota Československých matematiků a fysiků, Praha 1929.
 TCLP 3: Bohumil Trnka: *On the Syntax of the English Verb from Caxton to Dryden*. Jednota Československých matematiků a fysiků, Praha 1930.